

РЕШЕНИЕ

№ 2312

гр. София, 13.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1535** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. с чл.63 от ЗАНН и е образувано по жалба на Д. Н. Герашки срещу решение от 17.01.2011г. на С районен съд, НО, 22-ри състав, постановено по н.а.х.д. N 7097/2010г., с което е изменено наказателно постановление (НП) N 1008/10.05.2010г. на Директора на Дирекция „Пътни такси и разрешения за специално ползване на пътищата” при А. „П. И.”- гр.С., с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 2 000лв. за нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.а от Закона за пътищата, като глобата е намалена в размер на 500лв.

Според касатора неправилно и незаконосъобразно първоинстанционния съд е тълкувал и приложил материалния и процесуален закон. Съдът не е отчел разграничението между „извънгабаритни ППС” и „тежки ППС”, така както е направил законодателят в чл.2 и чл.3 от Наредба N 11/03.07.2001г. за движение на тежки и/или извънгабаритни ППС / наричана по-долу Наредбата/. Твърди се, че натоварването на двете оси при двата вида ППС е различно и след като в акта не е посочено конкретно какъв вид ППС е управлявало лицето, същото не е имало яснота за какво нарушение се санкционира и по този начин е нарушено правото му на защита.

Сочи се още, че неправилно е ангажирана отговорността на водача на ППС за конкретното нарушение, тъй като задължението за снабдяване с разрешително от администрацията, управляваща пътя не е негово, а на превозвача или на собственика на извънгабаритния товар. Иска се отмяна на решението и на НП.

В с.з., касаторът се представлява от адв.Ц., който изразява становище за основателност на касационната жалба и поддържа искането за отмяна на обжалваното решение и на НП.

Ответникът, се представлява от юрк.М, който оспорва касационната жалба като неоснователна.

Представителят на С. изразява становище за нейната неоснователност.

Административен съд- С. град, VIII-ми касационен състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Предмет на обжалване е Решение от 17.01.2011г., постановено по н.а.х.д. № 7097/2010г. - по описа на СРС, НО, 22-ри състав, с което първоинстанционният съд е изменил Наказателно постановление № 1008/10.05.2010г. на Директора на Дирекция "ПТРСПП" при АПИ - гр. С., с което на Герашки, за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1 /а/ от ЗП, на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от с.з. е наложена глоба в размер на 2000лв., като е намалил размера на 500лв. От събраните по делото доказателства, районният съд е приел за установено, че на 12.02.2010г., в 14.,20 часа, на АМ" Т", на 34-ти километър, по посока към гр.С., жалбоподателят е управлявал четириосен самосвал, собственост на „ Сожелис- Б" ЕООД. С това си действие е осъществил движение на тежко пътно превозно средство без разрешение от администрацията, управляваща пътя. При проверката на управляваното ППС и извършено измерване с електронна везна по категоричен начин е установено, че управляваното от Герашки превозно средство е претоварено - натоварване на двойната ос над максимално допустимата съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.В от Наредбата. Установено е също, че автомобилът е с общо тегло 41 640кг., при максимално допустими- 32 000 кг. Съгласно чл.6,ал.1, т.6, б.В от Наредбата. Фактичската обстановка по делото е правилно установена и въз основа на нея правилни и законосъобразни са и изведените правни изводи, които се споделят от касационната инстанция. Анализът на събраните доказателства дава основание да бъде направен обоснован и категоричен извод, че констатирането на нарушението е извършено с годно техническо средство и това нарушение е извършено от касатора.

Неоснователно е неговото възражение, че след като в акта не е посочено конкретно какъв вид ППС е управлявал, не е имал яснота за какво нарушение се санкционира и по този начин е нарушено правото му на защита.

На първо място, изискването за управление на ППС след снабдяване с „ разрешително за движение" важи както за „ тежко" ППС, така и за „ извънгабаритно" ППС, т.е. независимо от кой от двата вида е процесното ППС, изискването за неговото движение само след разрешение от администрацията, управляваща пътя е налице и неговото изпълнение и в двата случая води до нарушение.

От данните по делото, съдът намира, че в случая се касае за тежко ППС, както правилно е прието от АНО в обжалваното НП. Дори и да се приеме, че е допуснат пропуск при съставянето на АУАН и в него не е посочено изрично за какъв вид ППС се касае, то по изложените по-горе съображения, че е налице нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.а от ЗП при движение без предварително разрешение от администрацията, управляваща пътя, без значение дали ППС-то е тежко или извънгабаритно и съответно е налице основание за ангажиране отговорността на нарушителя на осн.чл.53, ал.1 от ЗП, то по никакъв начин тази неяснота в акта не е довела до нарушаване на правото на защита на наказаното лице. Освен това, в издаденото НП, този пропуск е саниран, като АНО се е възползвал от предвидената в чл.53, ал.2 от ЗАНН възможност, съгласно която НП се издава и когато е допусната нередовност в

акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

На следващо място, неоснователни са и възраженията, че касаторът в качеството си на ФЛ-водач на процесното ППС не следва да носи отговорност за неизпълнение на задължението за снабдяване с „разрешително за движение” по реда на чл.14 и сл. от Наредбата, което задължение е вменено на превозвача или на собственика на извънгабаритния товар.

Не е спорно, че нарушителят в качеството си на водач на тежко ППС не е превозвач по смисъла на легалната дефиниция по § 1, т.5 от ДР на ЗАПр., нито е собственик на превозвания товар. Такъв е „Сожелис- Б” ЕООД. Не е спорно също, че задължението за подаване на документи за издаване на „разрешително за движение”, от администрацията, управляваща пътя е на собствениците на тежки или извънгабаритни ППС или лицата, които извършват превозите.

В конкретния случай обаче, Г. е наказан за това, че **осъществява движение** на четириос самосвал, т.е. съставът на нарушението включва самото извършване на дейността-движение на извънгабаритни или тежки ППС, което реално е осъществено именно от неговия водач. Няма противоречие в описанието на нарушението в съставения акт и в издаденото въз основа на него НП. Правилно това нарушение е квалифицирано като такова по чл.26, ал.2, т.1, б.а от ЗП. Съгласно цитираната разпоредба, за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение, в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия се забранява движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства.

Неслучайно, в санкционната разпоредба на чл.53, ал.1 от ЗП са разграничени двете категории нарушители по чл.26 от ЗП, а именно: лицата, които извършат **или** които наредят да бъдат извършени съответните дейности. В случая, жалбоподателят е прекият извършител, а не лицето, което е наредило да се извърши движението на процесното ППС без наличието на разрешение, издадено по реда на чл.14 и сл. от Наредбата. По тази причина, водачът на тежко ППС е субект на визираното нарушение и правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност на осн.чл.53, ал.1 от ЗП, а възраженията в обратния смисъл са неоснователни.

Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН, съдът е преценил, че размерът на наложеното наказание не е съобразен с обществената опасност на деянието и дееца, поради което се явява несправедливо. По тези съображения, първоинстанционният съд е изменил наказателното постановление в частта му за наложеното наказание, като е определил наказание към минималния, предвиден в закона размер.

При извършена служебна проверка по реда на чл.218, ал.1 от АПК, съдът не установи наличието на сочените касационни основания за отмяна, поради което жалбата е неоснователна. Обжалваното решение като валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и ал.2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – С. град, VIII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.01.2011г. на С районен съд, НО, 22-ри състав, постановено по н.а.х.д. N 7097/2010г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

1.....

2.....

ЧЛЕНОВЕ :